

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobců: **a) J. G.**, nar. x, státní příslušnost Korejská lidově demokratická republika, **b) N. Ch.**, nar. x, státní příslušnost Korejská lidově demokratická republika a **c) nezl. N. Ch.**, nar. x, bez státní příslušnosti, všichni t. č. neznámého pobytu, všichni zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované **Policii ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Křižíkova 8, 186 31 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 10. 2015 č. j. KRPS-352499-22/ČJ-2015-010022 a č. j. KRPS-352496-22/ČJ-2015-010022,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se společnou žalobou, která byla soudu doručena dne 30. 10. 2015 a byla sepsána dne 26. 10. 2015, domáhali zrušení obou shora označených rozhodnutí, kterými žalovaný u každého z nich rozhodl podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), o jejich zajištění za účelem jejich předání podle mezinárodní smlouvy a to Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích podepsané dne 2. 7. 2002 s platností od 1. 1. 2004. Dobu zajištění cizince podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců stanovil žalovaný u každého z nich na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 16. 10. 2015.

V žalobě žalobci uvedli, že ze své země nezávisle na sobě uprchli do Vnitřního Mongolska, autonomní oblasti Čínské lidové republiky. Tam se skrývali, protože se báli deportace zpět do KLDŘ. Před čtyřmi lety se jim narodil syn, který nemá žádné státní občanství. Na popud neznámých osob, které jim řekly, že by mohli dostat azyl ve Švédsku, se dostali až do Maďarska. Dne 16. 10. 2015 byli kontrolováni hlídkou Policie ČR ve vlaku na lince Budapešť – Berlín a následně byli zajištěni podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle readmisní dohody na Slovensko. Žalobci byli převezeni do Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé - Jezové, které nesplňuje základní materiální podmínky pro zajištění osob a podle nejnovější zprávy veřejné ochránkyně práv z října 2015 jsou zde porušována základní lidská práva, včetně zákazu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení (příloha č. 3). V ZZC požádali ČR o udělení azylu. Nezletilý žalobce c) je aktivně legitimován k podání této žaloby, neboť je jednak účastníkem řízení o zajištění svých rodičů, a jednak zajištěním rodičů bylo zasaženo do jeho práva na osobní svobodu a práva na rodinný život.

Žalobci žádali soud, aby z důvodu porušování zákazu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení v ZZC Bělá – Jezová, uložil žalovanému jejich okamžité propuštění nebo převoz zpátky do zařízení v Zastávce u Brna. Uvedli, že jsou přesvědčeni, že jejich dalším setrváním v ZZC Bělá - Jezová jim hrozí vážná újma ve smyslu § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.), a proto je třeba prozatímně upravit jejich poměry. Zákaz nelidského a ponižujícího zacházení je v současné době porušován v ZZC Bělá z důvodu nehumánních materiálních podmínek a vězeňského režimu zajištění (viz příloha č. 3).

Dále žalobci žádali soud, aby žalované nařídil zdržet se jejich předání do Slovenské republiky, neboť jim zde hrozí nebezpečí následného přemístění podle Dublinského nařízení do Maďarska. Stávající azylové zákony Maďarska umožňují navrácení uprchlíků do Srbska jako tzv. bezpečné třetí země bez posouzení merita jejich azylové žádosti a Srbsko nezajišťuje uprchlíkům žádné záruky mezinárodní ochrany. V konečném důsledku by mohli být žalobci navraceni až do země původu, do KLDŘ nebo Číny (tzv. chain refoulement). Předáním žalobců na Slovensko se tak policie dopouští porušení zákazu non-refoulement v rozporu s čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Žalobci uvedli, že se domnívají, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 129 odst. 1 a 5 zákona o pobytu cizinců, čl. 3 a 5 odst. 1 písm. f) a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Uvedli, že v jejich případě zajištění neplní účel, neboť readmisi nelze realizovat pro rozpor se zásadou non-refoulement. Nesouhlasí s aplikací readmisní dohody se Slovenskem na jejich případ, neboť nejsou splněny podmínky této dohody. Chybí zde splnění poslední podmínky aplikace readmisní dohody, a to jejich předchozí pobyt na Slovensku. Územím Slovenské republiky pouze projížděli vlakem a nebyli si ani vědomi, že vůbec na území SR vstoupili. Podle jejich názoru je absurdní převážet je na Slovensko, kde strávili jenom dvě hodiny cesty vlakem, nikdy zde nepobývali a nevědí, co se s nimi zde stane. Protože readmise odporuje samotné readmisní dohodě, odpadá u nich účel zajištění, a proto je jejich zajištění nezákonné. Dále žalobci namítli, že nemají žádné právní prostředky obrany proti svému navrácení na Slovensko, protože readmisní dohoda ani zákon o pobytu cizinců žádné opravné

prostředky cizincům v jejich situaci neposkytují. Domáhají se proto alespoň nařízení předběžného opatření. Podle informací slovenské nevládní organizace Liga za lidské práva ze Slovenska stále probíhá poměrně hodně transferů do Maďarska podle Dublinského nařízení, z přílohy č. 4 plyne, že byly aktivně realizovány i v září 2015. Jelikož se českým státním orgánům již několik měsíců nedaří realizovat dublinské přesuny do Maďarska, lze se domnívat, že předáním žalobců podle readmisní dohody na Slovensko česká policie obchází ustanovení Dublinského nařízení. Maďarsko v září 2015 přijalo legislativu, která umožňuje 99% žadatelů o azyl vrátit zpátky do Srbska, které je pro tyto účely Maďarskem považováno za tzv. třetí bezpečnou zemi (viz zpráva Helsinského výboru v příloze č. 4). Srbsko neposkytuje uprchlíkům žádnou ochranu podle mezinárodního práva, a proto jim hrozí, že mohou být v rámci tzv. chain refoulement navraceni zpátky do KLDR nebo Číny, kde by jim reálně hrozilo ohrožení jejich života ze strany státních orgánů. Jejich předání na Slovensko podle readmisní dohody tudíž odporuje mezinárodnímu principu nenavrácení a rovněž česká policie v tom případě poruší čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalovaný tyto okolnosti při jejich zajištění vůbec nezkontroloval a rezignoval tak na své závazky ochránit je před možným navrácením do KLDR nebo Číny.

Žalobci dále namítali, že jejich zajištění odporuje čl. 3, 5 odst. 1 písm. f) a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv pro špatné podmínky v ZZC Bělá. Tato ustanovení Úmluvy zakazují nelidské a ponižující zacházení, stanovují pozitivní závazek státu přizpůsobit podmínky místa zbavení osobní svobody jeho účelu a respektovat soukromý a rodinný život. Evropský soud pro lidská práva opakovaně shledal, že detence cizích státních příslušníků podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy musí být realizovaná v dobré víře, musí být úzce spjata s účelem zajištění a místo a podmínky detence musí být přiměřené s ohledem na to, že tohle opatření se týká osob, které nespáchaly žádný trestný čin, ale které často z obav o vlastní život utíkají ze své rodné země. ZZC Bělá nesplňuje materiální podmínky pro zajištění osob, v několika ohledech je se žalobci zacházeno hůře než s vězni. Jsou ubytováni ve velmi stísněných pokojích, jejich vybavení neodpovídá ani zákonným požadavkům. Pro celé detenční zařízení je jen jeden lékař a několik sociálních pracovníků. Žalobci jsou zranitelná skupina-rodina se čtyřletým dítětem. Navíc žalobce byl podroben podle svého vyjádření krutému mučení, jehož známky jsou na jeho těle dodnes patrné. Žalobci nemají od státních orgánů jakékoliv informace, kdy a kam budou převezeni a co se s nimi po převozu stane. Obzvláště zážející je pravidelné „sčítání“ osob, kdy policisté naběhnou do pokojů ve večerních hodinách v helmách a se psy, což nejen žalobcům způsobuje trauma. Ve zbylé části se žalobci odvolávají na zjištění veřejné ochránkyně práv z její poslední návštěvy ZZC v říjnu 2015 i na obrazovou fotodokumentaci, která nepotřebuje další komentář (příloha č. 3).

Žalobci uvedli, že jejich další zajištění je neslučitelné s čl. 3 a 8 Úmluvy a žádali, aby soud napadená rozhodnutí pro rozpor s těmito ustanoveními zrušil a okamžitě je propustil. Navrhli, aby soud vydal rozsudek, že napadená rozhodnutí žalovaného se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že přílohy k žalobě č. 3, 4 a 5 nebyly mu doručeny. Dále uvedl, že shledal při svém rozhodování naplnění podmínek ustanovení § 129 odst. 1, 2 a 5 zákona o pobytu cizinců tím, že dne 16. 10. 2015 byla žalobkyně kontrolována Policií ČR, na vlakové trati v obci Břeclav, mezinárodním vlakovém spoji EN 476 Metropol na trase Budapešť – Berlín jedoucím ze Slovenska do Německa. Při pobytové kontrole nepředložila žalobkyně platné vízum, ani jiný doklad, který by ji opravňoval k pobytu na

území ČR a ani jiný platný doklad totožnosti. Z důvodu podezření na neoprávněný pobyt byla žalobkyně zajištěna dne 16. 10. 2015 dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., a předána Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje k dalším úkonům. Po té bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci uložení povinnosti opustit území ČR. Na základě zjištění, že přicestovala ze Slovenska, bylo jí tentýž den vydáno rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1, ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích podepsané 2. 7. 2002. Do protokolu o výsledku účastník řízení žalobkyně uvedla, že cestovala za pomoci převaděčů, vlakem cestovala s manželem a synem do Německa a cílem jejich cesty bylo Švédsko. Cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti nikdy nevlastnila. Uvedla, že o azyl nikde nežádala. Také uvedla, že žádné překážky k vycestování z území ČR nemá.

Žalovaný uvedl, že zvažoval podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců využití aplikace zvláštního opatření za účelem vycestování z území, ale z důvodu, že žalobkyně nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, známé ani blízké a ani nezná žádnou adresu na území ČR, kde by se mohla zdržovat, nelze účinně uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. V jednání žalobkyně policie spatřuje nebezpečí, že bude mařit a ztěžovat předání podle mezinárodní smlouvy, neboť její cíl cesty bylo Německo, po té Švédsko, kam s manželem a synem chtějí jet. Dále žalovaný správní orgán shledává nebezpečí, neboť žalobkyně s manželem a se synem cestovali za pomoci převaděčů, kterým zaplatili za cestu do cílového státu, do Německa. V daném případě je proto nebezpečí, že využití mírnějších donucovacích opatření by ohrozilo předání podle mezinárodní smlouvy. Žalovaný dále uvedl, že nedojde - li k zajištění žalobkyně za účelem předání zpět do státu, ze kterého vstoupila na území ČR, je zde nebezpečí, že nebude respektovat mírnější donucovací opatření a je zde důvodná obava z útěku. Z těchto důvodů má správní orgán existenci vážného nebezpečí útěku a ohrožení předání podle mezinárodní smlouvy za prokázanou.

Dále žalovaný uvedl, že se při vydání napadeného rozhodnutí o zajištění zabýval také otázkou přiměřenosti a realizovatelnosti. Při posuzování přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí a zohlednil zejména závažnost jednání žalobkyně spočívající v nerespektování právních norem na úseku pobytu cizinců, jednání spočívající v nelegálním vstupu a pobytu na území ČR bez platného víza a bez platného cestovního dokladu a bez zdravotního pojištění, které bylo jednoznačně prokázáno. Vzhledem k tomu, že žalobkyně přes území ČR pouze projížděla do Německa, na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky nebo osoby blízké, nemá k ČR žádné ekonomické, společenské, kulturní ani jiné vazby, správní orgán konstatoval, že zajištění je vždy zásahem do soukromého a rodinného života cizince, ale vzhledem k prokázanému protiprávnímu jednání žalobkyně, není tento zásah nepřiměřený. Na základě uvedeného dospěl správní orgán k závěru, že předání žalobkyně podle mezinárodní smlouvy je reálné, neboť mu nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání na území Slovenské republiky uskutečněno. Doba zajištění žalobkyně byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů. Při stanovení doby trvání zajištění vycházel správní orgán ze skutečnosti, že je shromážděno dostatek podkladů, na základě, kterých je prokázán neoprávněný vstup a pobyt žalobkyně na území ČR a skutečnost, že přicestovala ze Slovenska. Rovněž při stanovení lhůty pro zajištění přihlížel k délce průběhu předání podle mezinárodní smlouvy. Dne 17. 10. 2015 byla odeslána žádost o převzetí na území Slovenské republiky podle článku 2 Dohody mezi vládou ČR a vládou Slovenské republiky.

Žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že dodržel veškeré právními předpisy stanoveny podmínky a dospěl k závěru, že zajištění je přiměřené okolnostem daného konkrétního případu a zároveň dopad do soukromého nebo rodinného života žalobkyně nebude nepřiměřený. Žalovaný uvedl, že žalobkyně, žalovaný a nezletilý žalobce byli dne 25. 10. 2015 předáni na území Slovenské republiky dle mezinárodní smlouvy. Tytéž skutečnosti uvedl žalovaný ohledně žalobce.

Dále žalovaný k námitce týkající se podmínek v ZZC Bělá - Jezová uvedl, že toto zařízení provozuje Ministerstvo vnitra ČR. Ohledně žádosti o azyl uvedl, že nebylo zjištěno, že by žalobkyně nebo žalobce požádali o mezinárodní ochranu v ČR nebo v jiném členském státu EU. Ohledně ubytování nezletilého žalobce uvedl, že jeho zákonný zástupce, tedy žalobkyně a žalobce měli možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, čehož nevyužili a jiné skutečnosti ohledně svých potřeb neuvedli. Nezletilý žalobce byl v souladu s § 140 zákona o pobytu cizinců ubytován v zařízení a nedošlo k omezení jeho osobní svobody. S ohledem na ustanovení § 140 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pouze na rozhodnutí zákonného zástupce nezletilého, zda bude zajištěna péče o nezletilého jiným způsobem nebo bude ubytován v zařízení. Oba žalobci byli poučeni o právech prostřednictvím tlumočnicka, což potvrdili svými podpisy. Ohledně Dublinského řízení žalovaný uvedl, že žalobkyně i žalobce v protokole o výsledku účastníka řízení uvedli, že nejsou žadateli o azyl. Žalobní námitky žalovaný nepovažuje za důvodné a z uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci byli dne 16. 10. 2015 kontrolováni hlídkou žalovaného v mezinárodním rychlíku jedoucím ze Slovenska do Německa na trase Budapešť-Berlín. Při kontrole žalobci nepředložili žádné cestovní doklady, které by je opravňovaly ke vstupu a pobytu na území ČR, předložili pouze vlakové jízdenky s cílovou stanicí Berlín. Z důvodu, že žalobci přicestovali do ČR bez cestovního dokladu opatřeného vízem nebo povolením, které by je opravňovaly ke vstupu a pobytu na území ČR, byli dne 16. 10. 2015 v 00.45 hodin v obci Břeclav na nádraží ČD zajištěni podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Lustrací bylo zjištěno, že žalobci nepožádali v žádné zemi EU o mezinárodní ochranu. Tentýž den byli žalobci eskortováni a předáni na pracoviště oddělení cizinecké policie Středočeského kraje.

Oznámením žalovaného ze dne 16. 10. 2015 bylo se žalobci podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zahájeno správní řízení ve věci rozhodnutí o povinnosti opustit území podle ustanovení 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dne 16. 10. 2015 byli žalobci vyslechnuti žalovaným jako účastníci správního řízení. Žalobci při svém výsledku shodně uvedli, že odešli z Koreje do Číny z důvodu špatných životních podmínek, žili v oblasti Vnitřní Mongolsko, kde se seznámili. V r. 2011 se jim narodil syn Ch. N. Asi před dvěma týdny se rozhodli, že odcestují do Švédska, kde chtějí všichni požádat o azyl. Společně s nimi cestovali rusky mluvící lidé, kteří je za úplaty 5000 Eur dopravili do Budapešti a koupili jízdenku na vlak do Berlína. Nemají ani neměli nikdy žádné doklady, hranice ČR překročili dnešního dne, a že jsou v České republice, se dověděli od policie. Jejich cílem je Švédsko, nechťejí zůstat v ČR.

Dne 16. 10. 2015 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KRPS-352499-18/ČJ-2015-010022 a č. j. KRPS-352496-21/ČJ-2015-010022, kterými všem třem žalobcům podle ustanovení

§ 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložil povinnost opustit území ČR. Současně žalobcům stanovil podle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců dobu k opuštění území ČR nejpozději do 10 dnů ode dne převzetí tohoto rozhodnutí. Tentýž den vydal žalovaný také rozhodnutí č. j. KRPS-352499-22/ČJ-2015-010022 a KRPS-352496-22/ČJ-2015-010022, kterými všechny žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajistil za účelem předání podle mezinárodní smlouvy a to Dohody mezi vládou ČR a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích podepsané dne 2. 7. 2002, s platností od 1. 1. 2004 dále jen „Dohoda“). Dobu zajištění cizinců stanovil podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 16. 10. 2015.

Z odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že žalobci byli zajištěni za účelem předání podle Dohody proto, že dne 16. 10. 2015 vstoupili ze Slovenska a pobývali na území ČR neoprávněně, bez cestovních dokladů a víza. V odůvodnění napadených rozhodnutí se dále uvádí, že na žalobce se vztahuje čl. 5 odst. 1 písm. a) a b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. 3. 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), kdy lze vnější hranice překračovat pouze na hraničních přechodech a je podmínka vstupu pro státní příslušníky třetích zemí, tedy i žalobců, mít při překračování vnějších hranic členských států EU platný cestovní doklad a vízum. Z toho žalovaný dovodil, že žalobci pobývají na území ČR v rozporu se zákonem o pobytu cizinců i výše uvedenými nařízeními. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody a při jejím stanovení žalovaný přihlédl k předpokládané složitosti přípravy předání cizinců a ke skutečnosti, aby trvala co nejkratší dobu. Na základě všech uvedených okolností dospěl žalovaný k závěru, že předání žalobců je reálné, protože mu nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání do jiného státu uskutečněno. Dále po zhodnocení uvedeného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v případě žalobců by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jejich jednání nedostačující, neboť nemají na území ČR stálou adresu pobytu, prokazatelně nebyla ČR jejich cílovou zemí a nemají v ČR žádné ekonomické a rodinné závazky. Žalovaný posoudil rovněž přiměřenost napadeného rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a zohlednil zejména závažnost protiprávního jednání spočívající v nerespektování právních norem na úseku pobytu cizinců, jednání spočívajícím v nelegálním vstupu na území ČR, pobývání na území ČR bez platného víza a zdravotního pojištění, které bylo jednoznačně prokázáno. V této souvislosti uvedl, že zajištění je vždy zásahem do soukromého a rodinného života cizince, ale vzhledem k prokázanému protiprávnímu jednání není tento zásah nepřiměřený. Konstatoval, že z důvodu, že žalobci přes území ČR pouze tranzitovali do Švédska, které bylo jejich cílovou zemí, na území ČR nemají žádné rodinné příslušníky, příbuzné či blízké osoby, nemají k ČR žádné ekonomické, společenské, kulturní ani jiné vazby, že vydání rozhodnutí o zajištění za účelem jejich předání podle mezinárodní smlouvy je „přiměřené v důsledku dopadu do jeho soukromého a rodinného života“.

Ze správního spisu žalovaného dále soud zjistil, že žalobci byli dne 25. 10. 2015 předáni žalovaným z území ČR na hraničním přechodu Starý Hrozenkov - Drietoma.

Soud bez nařízení jednání, které nebylo žádným z účastníků řízení požadováno, přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu a mezích žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud v první řadě konstatuje, že s ohledem na skutková zjištění, která žalobci nikterak nevyvrací, není pochyb o tom, že žalobce spadá pod režim Dohody, neboť do ČR vstoupil z území Slovenska. Žalobci nepožádali v ZZC Bělá ČR o udělení azylu, jak tvrdí v žalobě, což vyplývá jednak z databází žalovaného a jednak z jejich výpovědí jako účastníků řízení.

Žalobci v žalobě v první řadě namítali, že readmisi v jejich případě nelze realizovat pro rozpor se zásadou non-refoulement. Podle jejich názoru nelze aplikovat readmisní dohodu se Slovenskem na jejich případ, neboť nejsou splněny podmínky této dohody, protože v jejich případě chybí splnění podmínky, že pobývali na Slovensku. Slovenskem pouze projížděli vlakem, nevystoupili a nebyli si ani vědomi, že Slovenskem projíždějí.

Tato námitka žalobců není důvodná. V řízení bylo zjištěno, a žalobci to ani nepopírají, že vyjeli vlakem z Budapešti přes Slovensko, mířili do Berlína, ale byli kontrolováni cizineckou policií v železniční stanici Břeclav. Podmínka readmisní dohody se Slovenskem, „po té, co pobývala na území státu žádané smluvní strany“, nestanoví blíže, o jaké „pobývání“ se má jednat, ale je nepochybné, že termín „pobývání“ lze vyjádřit mnoha způsoby, mezi jiným to může být i pobývání v dopravním prostředku. Rozhodující pro aplikaci tohoto ustanovení je skutečnost, že určitá osoba se na území státu nachází fyzicky, přičemž není směrodatné, zda na tomto území žije, chodí nebo se nachází v dopravním prostředku, který k pohybu užívá území příslušného státu. Readmisní dohodu se Slovenskem tedy lze aplikovat na případ žalobců, i když pouze Slovenskem projížděli vlakem. Rozhodující pro aplikaci dohody je skutečnost, že žalobci vůbec nebyli oprávněni vstoupit na území ČR, když nedisponovali k tomu potřebnými doklady a povoleními. Z tohoto pohledu je proto délka neoprávněného pobytu ve vztahu k zákonnosti napadeného rozhodnutí bez podstatného významu.

K námitce žalobců, že jejich předání podle readmisní dohody na Slovensko odporuje mezinárodnímu principu nenavrácení (non-refoulement), podle kterého žádná země nevrátí osobu do státu, kde je její život ohrožen, musí soud dodat, že Slovenská republika je demokratickou a bezpečnou zemí, život žalobců v této zemi není ohrožen a předání žalobců do této země tudíž neodporuje mezinárodnímu principu nenavrácení. S ohledem na uvedené pak ani policie ČR nemá důvod zkoumat okolnosti, za kterých bude pobyt žalobců na území Slovenska probíhat. Důvodná také není námitka žalobců, že česká policie v případě jejich předání na Slovensko poruší čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Dohoda podepsaná Českou republikou a Slovenskou republikou o předávání a přebírání osob na společných hranicích dne 2. 7. 2002 a platná od 1. 1. 2004, rozhodně neodporuje principu nenavrácení. Podle čl. 2- Předání a přebírání občanů třetích států- „každá smluvní strana převezme na území svého státu osobu, která nemá občanství státu žádné ze smluvních stran a nesplňuje nebo přestala splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území státu žádající smluvní strany, pokud je dokázáno, nebo se věrohodně předpokládá, že vstoupila na území státu žádající smluvní strany z území státu žádané smluvní strany.“ Tato dohoda tedy neupravuje další pohyb cizince a rozhodně ne předání do státu, ve kterém by cizinci hrozilo nebezpečí.

K námitce žalobců, že nemají žádné právní prostředky obrany proti svému navrácení na Slovensko, musí soud uvést, že proti aplikaci Dohody na jejich případ skutečně už další opravné prostředky nemají, ovšem je třeba zdůraznit, že této aplikaci předchází, v jejich případě předcházelo, zajištění za účelem předání podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců, které je provedeno rozhodnutím žalovaného, proti kterému je přípustná žaloba k soudu. Pro podání této žaloby stanoví zákon lhůtu 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí cizinci. Podle § 73 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.), podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. V případě žalobců byla žaloba proti rozhodnutí o zajištění podána 26. 10. 2015 na poštu, přičemž žalobci byli předáni do Slovenské republiky 25. 10. 2015, tedy žaloba byla podána druhý den po té, co byli žalobci předáni a nemá na jejich předání praktický dopad.

Z uvedeného důvodu se soud nezabýval ani návrhem žalobců na vydání předběžného opatření, které by žalovanému uložilo zdržet se jejich předání do Slovenské republiky, pro jeho bezpředmětnost ke dni vydání rozsudku soudu.

Poslední námitkou žaloby je námitka, že zajištění žalobců odporuje čl.3, 5 odst. 1 písm. f) a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a to pro špatné podmínky v ZZC Bělá. Ani tato námitka není důvodná. Žalobci byli zajištěni rozhodnutím žalovaného podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Z textu tohoto rozhodnutí je zjevné, že v rozhodnutí není zmiňováno nikde Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé - Jezové. Na základě tohoto rozhodnutí žalovaného by mohli být žalobci umístěni v kterémkoliv zařízení pro cizince. Pokud žalobci namítají, že v ZZC Bělá - Jezová jsou podmínky, které odporují výše uvedeným článkům Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí soud konstatovat, že tato námitka se nevztahuje přímo k napadenému rozhodnutí a musí být uplatněna v jiném řízení. Přesto, že se soud seznámil s poslední zprávou Veřejné ochránkyně práv z října 2015 o podmínkách cizinců, v tomto zařízení a souhlasí s tvrzením žalobců, že jsou zranitelná skupina, rodina se čtyřletým dítětem, nezbyvá mu než uzavřít, že tato námitka nemá v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného o jejich zajištění za účelem předání, místo.

Protože soud neshledal námitky žalobců důvodnými, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s. ř. s., zamítl.

Výrok o nákladech řízení je podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. listopadu 2015

Olga Štránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová